

Той кубок з окружного футбольного чемпіонату, власне, і закрив підвалини моєї колекції. Відтоді я збирала трофеї на гаражних розпродажах і в комісійних крамницях, коли ставалося щось паскудне.

Завалила іспит із водіння? Перше місце у штовханні ядра.

Не запросили на танці в передостанньому класі? Цікавий одноактний спектакль.

Батько освідчився коханці? Чемпіонат Малої ліги.

Минуло вже два роки, відколи я вкрала той кубок. Тепер у мене їх дванадцять, хоча, відколи Дрю Волдрап зі мною порвав, сталося значно більше паскудних ситуацій. Саме тому я тут, у місцевій антикварній крамничці, роздивляюся нагороду за сьоме місце в конкурсі краси, яку захотіла ще півроку тому, коли побачила вперше. Вона приблизно сорок сантиметрів заввишки, а давали її 1972 року на конкурсі краси в Далласі під назвою «Красуні й чоботи».

Мені сподобалася така дурнувата для конкурсу краси назва, а ще позолочена жінка зверху на трофеї. Вона вбрана у вечірню сукню, тіару й чоботи зі шпорами. У цьому трофеї все було абсурдно. Особливо цінник із написом «Вісімдесят п'ять доларів». Але я збирала гроші, відколи він уперше упав мені в око, і нарешті в мене було їх достатньо.

Я хапаю трофей і повертаюся, щоб піти до каси, аж тут помічаю на другому поверсі крамнички хлопця. Він витріщається на мене, нахилившись через поруччя. Хлопець безтурботно спирається підборіддям на руку, і здається, що вже певний час стоїть у такій позі. Щойно наші погляди зустрічаються, він усміхається.

Я всміхаюся у відповідь, що для мене трохи незвично. Я не з тих, хто фліртує, і достоту не належу до числа людей, котрі відповідають взаємністю, коли хтось фліртує з ними. Проте в нього приємна усмішка, і ми навіть не на одному поверсі, тож я не відчуваю загрози потенційної ніякової ситуації.

— Що робиш? — гукає він.

Звичайно ж, я озирнулася, щоб поглянути, чи він звертається до мене. Може, він дивиться не на мене і говорить до когось, хто стоїть позаду. Утім, окрім матері, яка наважилася зайти в антикварну крамничку із маленьким сином, поблизу

нікого немає. Жінка з хлопчиком повернулися у протилежний бік, тож, певно, він звертається таки до мене.

Підвівши на нього погляд, я бачу на його губах усмішку.

— Купую трофей!

Схоже, мені подобається його усмішка, але хлопець трохи задалеко, тож не можна сказати, чи він привабливий. Однак мені імпонує його впевненість. У нього трохи скуйовлене темне волосся, але я не заслужую його, бо сама не розчісувалася від учорашнього ранку. Він одягнений у сіре худі із закасаними по лікоть рукавами. Рука, якою він підпирає підборіддя, вкрита татуюваннями, але я не можу їх роздивитися. Звідси він здається занадто молодим, і в нього трохи забагато татуювань як для людини, яка щось шукає в антикварній крамничці в будень уранці, але хто я така, щоб судити? Мені теж слід би бути у школі.

Я розвертаюся і вдаю, ніби вибираю, що б його купити, але знаю, що він за мною спостерігає. Я намагаюся ігнорувати його, але час від часу оглядаюся, щоб упевнитися, що він досі там. І він таки стовбичить уторі.

Може, хлопець працює тут, тому й не йде нікуди, але це не пояснює того, чому він на мене витріщається. Якщо таким він уявляє флірт, то це дивно. Тож увесь час, роздивляючись речі в крамничці, я мушу вдавати, що хлопець мене не цікавить, хоча насправді це геть не так. Із кожним кроком відчуваю на собі його погляд. Той погляд легкий, у ньому немає нічого поганого, проте від думки, що він не зводить із мене очей, мої кроки важчають. Навіть у животі ніби стало важче.

Я вже роздивилася в крамничці все, але поки не хочу розплачуватися та йти, бо мені надто подобається ця гра.

Я ходжу в маленьку державну школу в маленькому місті. І коли я кажу «маленьку школу», то ще й перебільшую. У середньому на потоці вчиться по двадцять дітей. Не в класі. *На потоці.*

У моєму випускному класі двадцять два учні. Дванадцять дівчат і десять хлопців. Вісім хлопців із цих десяти

вчилися зі мною з п'яти років. Це трохи звукує коло хлопців, із якими можна зустрічатися. Важко вважати привабливим когось, із ким був майже щодня з п'яти років.

Я й гадки не маю, що це за хлопець і чому я привернула його увагу. Отже, він приваблює мене дужче, ніж хлопці з моєї школи, вже через те, що я його не знаю.

Я зупиняюся в проході, з якого мене добре видно хлопцю, і вдаю, що зацікавилася табличкою з написом «Стріла» та намальованою стрілкою вправо, що стоїть на полиці. Мені стає смішно. Поряд із табличкою старий знак, який, схоже, колись висів на заправці. На ньому написано: «Змазка». Мені стає цікаво, чи хтось навмисно поставив разом дві таблички, що натякають на секс, чи це сталося випадково. Якби в мене було достатньо грошей, я купила б їх і почала збирати у спальні колекцію табличок непристойного змісту. Однак трофей дорогий.

Хлопчик, який прийшов до крамниці з мамою, тепер стоїть за кілька метрів від мене. На вигляд йому чотири-п'ять років. Мій маленький брат, Мобі, такого самого віку. Мати не менше як десять разів сказала йому нічого не чіпати, але він бере з полицки перед нами скляну свиню. Чого дітей так тягне до крихких речей? Він із величезною цікавістю роздивляється свиню. Мені подобається те, що інтерес для нього важливіший, ніж материні накази.

— Мамо, можна ми її купимо?

Його мама стоїть в іншому проході й копирсається в купі старих журналів. Вона навіть не повертається, щоб подивитися, що в малого в руках. Просто відповідає:

— Ні.

Вогники в очах хлопця відразу згасають, і він, насупившись, повертає свиню на полицю. Проте його маленькі ручки тремтять, коли він намагається поставити її, тож фігурка вислизає і розбивається в нього під ногами.

— Не рухайся, — кажу я йому, підійшовши ближче, поки не підскочила його мати.

Я нахиляюсь і починаю збирати скалки.

Мати хапає його та відводить на кілька метрів, щоб він не міг торкнутися скла.

— Я ж казала нічого не чіпати, Нейте!

Я озирваюся на хлопчика, а він стоїть, утупившись у скло так, немов щойно втратив найкращого друга. Його мати притискає до чола руку, як знак того, що вона втомилася й засмутилася, а тоді нахиляється й допомагає мені.

— Це не він розбив фігурку, — кажу їй. — Це я.

Жінка знову оглядається на сина, а той дивиться на мене, гадаючи, чи не перевірка це була. Я підморгну йому, перш ніж мати знову повертається, і додаю:

— Я не бачила, що він там стоїть. Наштовхнулася на нього і впустила.

Вона здивована і, мабуть, почувається трохи винною через те, що враз подумала, ніби нашкодив її син.

— Ох, — видихає вона й допомагає мені збирати великі друзки.

Нізвідки з мітлою й совком з'являється чоловік, який стояв на касі, коли я зайшла.

— Далі я сам, — промовляє він, а тоді тицяє на табличку на стіні, на якій сказано: «Якщо зламав — купи».

Жінка бере хлопчика за руку і йде геть. Малий зиркає через плече і всміхається мені, тому мені здається, що я не даремно взяла на себе провину. Потім я повертаюся до чоловіка з мітлою.

— Скільки вона коштувала?

— Сорок п'ять доларів. Але я візьму з вас тридцять.

Я зітхаю. Навряд чи хлопчикова усмішка коштує тридцять доларів. Я ставлю трофей із конкурсу краси на місце й дістаю з полицки дешевший і значно огидливіший. Несу його до каси та оплачую розбиту фігурку свині й нагороду за перше місце в боулінгу. Коли чоловік вручає мені пакет і решту, я йду до дверей. І, перш ніж їх відчинити, згадую про хлопця, який спостерігав за мною з-за перил на друтому поверсі. Я підводжу погляд, але хлопця там уже немає. І чомусь мені стає ще тяжче.

Я виходжу з крамниці й перетинаю вулицю, крокуючи до столиків біля найближчого фонтана. Я все життя прожила в Гопкінсі, що в Техасі, але рідко ходжу на площу. Не знаю чому, бо моя любов до неї зміцніла, коли тут поставили дивний дороговказ для переходу. На ньому намальовано людину, котра перетинає дорогу, але нога її піднята високо в повітря, і це настільки перебільшено, що схоже на ногу з шоу «Монті Пайтон»¹.

А ще кілька років тому влада встановила тут дві вбиральні. Це дві скляні споруди, які зовні нагадують дзеркальний куб, але зсередини можна бачити все, що відбувається надворі. Трохи бенгежить те, що людина може сидіти на унітазі, робити свою справу і водночас спостерігати, як повз проїжджають машини. Утім, мене ваблять незвичні речі, тож я, певно, одна з багатьох, хто пишається дивними вбиральнями.

— Для кого ця нагорода?

До речі, про потяг до дивних речей.

Хлопець із антикварної крамниці тепер стоїть поруч зі мною, і я цілком упевнено можу сказати, що він дуже привабливий. Очі в нього надзвичайного ясно-блакитного кольору, тож привертають увагу передусім. Здається, вони не пасують до оливкової шкіри і темного волосся.

Кілька секунд я його роздивляюся. Навіть не впевнена, що колись бачила людину з таким темним волоссям і такими блакитними очима. Це трохи ріже око. Принаймні так мені здається.

Хлопець досі мені всміхається, як тоді, коли стояв на сходах у крамниці. Мені стає цікаво, чи він постійно всміхається. Сподіваюся, ні. Хочеться думати, що, можливо, він усміхається мені, бо нічого не може з собою вдіяти. Хлопець киває на пакет у моїй руці, і я раптом згадую, що він запитав про нагороду.

¹ «Летючий ширк Монті Пайтона» — британське шоу, що складається з окремих скетчів та сюрреалістичних анімацій. (Тут і далі прим. пер.)

— Ох. Це мені.

Він чи то з подиву, чи від цікавості нахилиє голову. Не знаю, що саме він відчуває, але я згодна на обидва варіанти.

— Збираєш нагороди, яких не вигравала?

Я киваю, і він коротко сміється, але його сміх нечутний. Ніби він хоче залишити його при собі. Тоді він засовує руки в задні кишені.

— Чому ти не в школі?

Я й не знала, що так очевидно, що я все ще навчаюся у старшій школі. Поклавши пакет на столик поряд, я скидаю сапдалі.

— Гарна погода. Не хочу весь день сидіти в класі.

Я підходжу до бетонного фонтана, який насправді зовсім не фонтан. Це пласка зірка з бетону. Вода виходить із дірочок навколо зірки і падає до центру. Я ставлю ногу на одну з дірок і чекаю, поки до неї добіжить вода.

Зараз остання неділя жовтня, тож доволі холодно, щоб діти гралися з водою, як зазвичай улітку. Проте не настільки холодно, тож можна трохи намочити ноги. Мені подобається, як вода б'є у ступню. А позаяк педикюр я собі дозволити не можу, це найкраще відчуття.

Хлопець деякий час на мене дивиться, але, правду кажучи, я вже починаю звикати. Мені здається, що він — моя власна трохи привабливіша тінь. Я не дивлюся на нього прямо, але помічаю, що він звично скидає взуття, стає поруч і ставить ногу на дірочки.

Тепер я зиркаю на його руки, щоб пильніше роздивитися татуювання. Я мала рацію — малюнки є лише на лівій руці. На правищі ніяких тату не видно. Утім, татуювання на лівій руці не такі, як я думала. Вони неспродумані, нічим не схожі й ніяк не пов'язані. Тут є крихітний тостер, із якого вискакує скибочка хліба. Він на зовнішньому боці зап'ястя. Біля ліктя я бачу англійську булавку. На передпліччі широким почерком написано: «Ваша черга, Лікарю». Підвівши очі, я помічаю, що тепер він дивиться на

свої ноги. Я вже хочу спитати, як його звати, аж раптом вода несподівано б'є мені в ногу. Я сміюсь і відступаю, і ми обоє дивимось, як цівка води летить до центру.

Далі вода б'є йому в ногу, але хлопець ніяк не реагує. Він просто дивиться на ногу, поки вода не відходить, а тоді йде до дірочки поряд. Він підводить очі, але, дивлячись на мене цього разу, не всміхається. Чомусь від його серйозного виразу обличчя мені в грудях усе стискається. Коли він розтуляє рота, щоб заговорити, я вслуховуюся в кожне слово.

— Ми могли б бути де завгодно, але прийшли сюди. Одночасно. — Він говорить це весело, але вигляд у нього такий, ніби він не може цього второпати.

Хлопець хитає головою й підходить ближче до мене. Він підносить руку з татуваннями і проводить пальцями по пасму мого волосся, що вибілося із зачіски. Цей жест інтимний і неочікуваний, як і вся ця ситуація, але я не заперечую. Я хочу, щоб він знову так зробив, але він опускає руку.

Не можу згадати жодної миті у своєму житті, коли хтось дивився на мене так, як дивиться зараз цей хлопець. Ніби я його зачаровую. Розумію, що ми одне одного геть не знаємо і цей зв'язок, певно, урветься після першої ж реальної розмови. Можливо, він якийсь мерзотник чи подумає, що я дивачка, а тоді нам стане ніяково і ми обоє радо підемо різними шляхами. Зазвичай саме так закінчується моє спілкування з хлопцями. Зараз же, коли нічого про нього не знаю, окрім того, що він сказав, я можу уявляти, що хлопець ідеальний. Я вирішую, що він розумний, смішний, артистичний і поважає інших. Бо це було б саме так, якби він був ідеальний. І я вдовольнятимусь думкою про те, що в ньому є всі ці якості, поки він стоятиме переді мною.

Хлопець робить крок до мене, і мені раптом здається, що я проковтнула його серце, бо відчуваю калатання в грудях. Він опускає погляд на мої губи, і я впевнена, що йому хочеться мене поцілувати. Сподіваюся, що так і буде. Це дивно, бо ми буквально перекинулися двома-трьома

словами, але я хочу, щоб він поцілував мене, поки уявляю, що він ідеальний, адже це означатиме, що поцілунок, мабуть, теж буде ідеальним.

Він легенько торкається пальцями мого зап'ястка, і мені перехоплює подих. Там, де його пальці діткнулися моєї руки, шкіра береться сиротами, а тоді він кладе руку мені на шию.

Не знаю, як досі стою, бо ноги в мене тремтять. Я відкидаю голову назад, і його губи лише за кілька сантиметрів від моїх, ніби хлопець вагається. Він усміхається й шепоче:

— Ти мене поховаєш.

Я й гадки не маю, що означають ці слова, але вони мені подобаються. А ще мені подобається, як м'яко торкнулися наші губи, шойно він це договорив. Хай що це було. Я мала рацію. Поцілунок ідеальний. Такий ідеальний, що здається, ніби я в старому кіно, де чоловік клав руку жінці на спину, вона під натиском поцілунку вигиналася назад, а він притискав її до себе. Саме так.

Він притягує мене до себе, і його язик прослизає мені крізь зуби. І як у кіно, мої руки просто звисають, доки я не розумію, як сильно хочу його поцілувати, і нарешті починаю цілувати у відповідь. На смак його губи, як м'ятне морозиво, і це ідеально, бо цієї миті він піднімається високо в рейтингу того, що я люблю, і опиняється точнісінько біля десертів. Ситуація майже комічна — зі мною цілується незнайомець, ніби це останній пункт у його списку бажань. Мені стає цікаво, що спонукало його так учинити.

Тепер він підносить руки, щоб узяти в долоні моє обличчя, наче нам сьогодні більше нікуди не треба йти. З поцілунком він не квапиться, і йому однаковісінько, хто нас побачить, бо ми стоїмо посеред міської площі, а двоє людей уже нам посигналили.

Однією рукою я обіймаю його за шию й вирішую, що дозволю йому цілувати себе скільки йому буде завгодно, бо зараз мені не треба ніде бути. А навіть якби треба було, заради цього я скасувала б плани.